

И сѣдна Стойнка въ колата,
Сѣднала че' ми свѣтнала
Сѣзаниъ че' звѣзда свѣтешет,
Потегли Стояниъ бивали,
Вжрвели що' ся вжрвели
Край село наближиха
Голѣмо село Смѣдово.
Стойнка дума Стояномъ:
Стоене прѣвна прѣвинно,
Бжрзичко карай биволитѣ,
Твжрдѣ мий тешко усилно,
За май Стоене, за татка
Че' вжидя Стояниъ, че' кара
Че' влѣзе въ село голѣмо,
Голѣмо село Смѣдово,
Не можа Стойнка да пристигни
Не можи у тѣхъ да иди
Че' ѿ душата излѣзе.

СЕМО ЕГОРОВЪ

(ДОБЪРЪ БАЩА.)*

Когато бѣхъ на четирнайсетъ години, помня, въ селото ни имаше единъ клисаръ при черквата ни, кѣй-то бѣше селянинъ отъ Капезническото окръжие и са зѣвше Семо Егоровъ. Той бѣше човѣкъ петдесетъ годишенъ, не толкова едъръ, съ брада вече спѣстрена и съ лице умно и скромно. Семо Егоровъ имеше ракія твѣрдѣ по малко и както си поинѣше ставаше много сладкодуменъ, приказливъ и веселъ; обичаше да чете житията на свѣтнитѣ, да приказва за тѣхнитѣ

*) Примѣръ за ония бащи, на които имъ са сѣидни синоветѣ: като ги даватъ у воена служба.